

TEXTOS

Ábrelle as portas ao día
coa chave do teu cantar,
que xa na fonte da Lúa
está lavada a mañá.

Bótalle o teu aturuxo
á paisaxe dende o val,
que o gran balbo das estrelas
caerá serodio no mar.

O campo cheo de frío
busca un anaco de sol,
acéndelle unha fogueira
co lume da túa voz.

Amado Carballo: *O galo*

No niño novo do vento
hai unha pomba dourada,
meu amigo!
Quén poidera namorala!

Canta ao luar e ao mencer
en frauta de verde olivo.
Quén poidera namorala,
meu amigo!

Ten áers de frol recente,
cousas de recién casada,
meu amigo!
Quén poidera namorala!

Tamén ten sombra de sombra
e andar primeiro de río.
Quén poidera namorala,
meu amigo!

Á. CUNQUEIRO: *Cantiga nova que se chama Riveira.*

Gándara

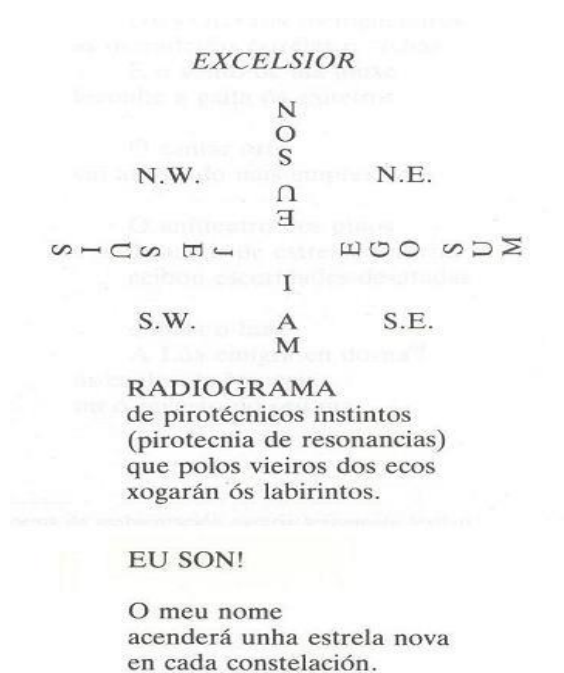
N-aquel biduído dos bidos louzanos
o páxaro Sol non pía seus raios,
e morre de amor.

N-aquel biduído dos lanzaes bidos
o páxaro Sol non criba seus píos
e morre de amor.

Non criba seus ritmos, non pousa seus raios
e albean de frío os albres delgados
e morren de amor.

Non ceiba seus raios, non tece seus fíos
e albres e mámoas albean de frío
ca poldra que morde no mato cativo.

F. Bouza Brey: *Nao senlleira*

FOMOS ficando sos
o Mar o barco e mais nós

Roubáronnos o Sol
O paquebote esmaltado
que cosía con liñas de fume
áxiles cadros sin marco
Roubáronnos o vento
Aquel veleiro que se evadeu
pola corda floxa do horizonte
Este oucéano desatracou das costas
e os ventos da Roseta
ourentáronse ao esquezno
As nosas soedades
veñen de tan lonxe
como as horas do reloxe
Pero tamén sabemos a maniobra

dos navíos que fondean
a sotavento dunha singladura
No cuadrante estantío das estrelas
ficou parada esta hora:
O cadavre do Mar
fixo do barco un cadaleito
Fume de pipa Saudade
Noite Silenzo Frío
E ficamos nós sós
Sin o Mar e sin o barco
nós

MANUEL ANTONIO, *De catro a catro*

DESCOBERTA

QUEN fechou esta noite
a fenestra azul d'ó Mar?
Este Mar fuxitivo
de tódal-as ribeiras

Náufrago do neboeiro
que desviou o rumbo
d'os puntos cardinaes

Ficaron as gavotas
tres singladuras a sotavento
Desourentáronse os arroaces
intrusos e impunes

Hoxe ninguén dá c'a relinga
pra aferrar panos d'ó horizonte
E este serán tampouco
engaiolarémol-o Sol

O Sol era un paxaro triste
que se pousaba no penol.

Manuel Antonio, *De catro a catro*